

Arrest

nr. 162 204 van 17 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoeker wordt op 28 april 2014 een inreisverbod opgelegd (bijlage 13 sexies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Aan de heer / ~~mevrouw~~ die verklaart te heten(1):

[...]

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28/04/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op.....~~

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:*
- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Op 28.04.2014 werd door Pol.Bilzen in samenwerking met de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid een pv opgesteld uit hoofde van zwartwerk De inbreuk tegen de openbare orde en het risico op onderduiken vormen de reden waarom hem een inreisverbod van twee jaar opgelegd wordt.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het redelijkheidsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

“Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het haar opgelegde inreisverbod.

Er wordt aan verzoeker namelijk een inreisverbod voor de duur van twee jaar opgelegd, doch de motivering die hiervoor gegeven wordt raakt kant noch wal.

Zo haalt de bestreden beslissing het artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan, doch de wettekst wordt veranderd. In de wet staat namelijk dat een inreisverbod “van maximum drie jaar” kan worden opgelegd, volgens verwerende partij stelt de wet dat het inreisverbod twee jaar bedraagt.

In de motivering wordt ook verwezen naar een pv dat zou zijn opgesteld uit hoofde van zwartwerk.

Het past erop te wijzen dat verzoeker volhoudt dat hij op het ogenblik van de sociale inspectie geen zwartwerk aan het verrichten was, doch dat hij louter aanwezig was in de zaak van een vriend. Bovendien stelt de bijlage 13septies, die op hetzelfde moment als de bestreden beslissing werd opgesteld en afgeleverd, dat het pv later nog opgesteld zal worden door de overheidsdienst Sociale

Zekerheid. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing aldus wordt afgeleverd, heeft verwerende partij aldus nog geen kans gehad om kennis te nemen van het pv, dat nog niet opgesteld is.

De feiten die in de motivering vermeld worden zijn dus niet alleen niet bewezen, ze zijn bovendien zelfs nog niet officieel vastgesteld in een pv.

Toch stelt Dienst Vreemdelingenzaken dat deze vermeende inbreuk tegen de openbare orde de reden zou zijn waarom er een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd.

Deze motivering is niet relevant, aangezien de notie openbare orde door de wettekst alleen gehanteerd wordt in verband met het opleggen van een inreisverbod voor een maximumduur van vijf jaar.

Ook stelt verwerende partij dat het vermeende risico op onderduiken een beslissende rol zou gespeeld hebben bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Dit criterium is echter niet pertinent, en wordt bovendien nergens bij wet voorzien. Verwerende partij mag het criterium aldus niet in aanmerking nemen om de duur van het inreisverbod te bepalen. Het aanhalen van dit element verschaft verzoeker aldus niet het minste inzicht in de reden waarom zijn inreisverbod voor twee jaar wordt opgelegd.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor twee jaar, werd de formele motiveringsplicht geschonden. Het geheel van de bestreden beslissing wekt bovendien de indruk van slordigheid. Dit is allerm minst gepast daar de beslissing toch een bijzonder grote impact heeft op het leven van verzoeker.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

In casu verblijft verzoeker reeds sedert tien jaar op het Belgische grondgebied. Een groot deel van deze periode bracht hij bovendien door in legaal verblijf ten gevolge van zijn ontvankelijk verklaarde medische aanvraag. Hoewel deze aanvraag door verwerende partij werd afgewezen, wordt verzoeker tot vandaag de dag nog op de voet gevolgd door zijn psychiater en huisarts.

Door niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, maar verzoekster bovendien ook het verbod op het leggen om gedurende twee jaar het Belgische grondgebied te betreden, maakt Dienst Vreemdelingenzaken het in casu voor verzoeker onmogelijk om zijn behandeling verder te zetten bij de artsen die hem sedert jaren volgen bij zijn behandeling."

2.2. Verzoeker voert aan dat het opleggen van een inreisverbod van twee jaar geen steun vindt in de wet. Daarnaast betwist hij het motief dat hij op het ogenblik van de controle door sociale inspectie zwartwerk aan het verrichten was. Hij was enkel aanwezig in de zaak van een vriend. Verzoeker voert verder aan dat hij geen kennis heeft gekregen van het PV dat nog niet was opgesteld op het ogenblik van de bestreden beslissing. Hij voert nog aan dat het motief met betrekking tot de inbreuk op de openbare orde geen inreisverbod van twee jaar kan wettigen, aangezien dit enkel gehanteerd kan worden in verband met een inreisverbod voor de maximumduur van vijf jaar. Verder voert hij nog aan dat het vermeende risico op onderduiken geen pertinent criterium is aangezien de wet niet voorziet dat dit in aanmerking wordt genomen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Verzoeker wijst er bovendien op dat hij reeds 10 jaar in België verblijft, waarvan een grote periode in legaal verblijf. Hoewel zijn aanvraag om medische verblijfsregularisatie werd afgewezen, wordt hij nog steeds behandeld door een psychiater en een huisarts. De bestreden beslissing maakt het hem onmogelijk zijn behandeling verder te zetten bij deze artsen.

De Raad merkt op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze enerzijds steunt op het motief dat er geen termijn voor het vrijwillig vertrek is toegestaan, en dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Vervolgens specificeert de bestreden beslissing dat er een PV werd opgesteld uit hoofde van zwartwerk. Er wordt een inreisverbod van twee jaar opgelegd. Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet voorziet dat een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd en verzet zich niet tegen het opleggen van een minder lang inreisverbod. Waar verzoeker aanvoert dat het motief van een inbreuk op de openbare orde enkel een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan wettigen, vindt dit standpunt geen steun in artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Daargelaten welk belang verzoeker er bij heeft te betogen dat hem een langer inreisverbod moest worden opgelegd, blijkt uit artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet enkel dat de maximumduur van het inreisverbod verhoogd kan worden wegens een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid. Deze bepaling bevat geen verbod om een kortere duur te bepalen. Bovendien blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing niet dat deze werd genomen op grond van het derde lid van deze bepaling, nu er

enkel verwezen wordt naar een "inbreuk" op de openbare orde en geenszins naar een "ernstige bedreiging".

Wat betreft het feit dat de medische behandeling lopende zou zijn, voert verzoeker daar geen stukken van bij. Bovendien blijkt uit de gegevens van het dossier dat verzoekers aanvraag om medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 18 maart 2013. Het beroep tegen die beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest 161 264 van 3 februari 2016. De loutere verklaring dat hij thans nog zijn huisarts en psychiater zou bezoeken, is niet van aard vast te stellen dat de specifieke gegevens van de zaak niet zijn in aanmerking genomen.

Met betrekking tot het motief van het zwartwerk blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat er een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld door de politie Bilzen-Hoeselt-Riemst op 28 april 2014. Dit verslag vermeldt duidelijk dat door de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid werd vastgesteld dat verzoeker op heterdaad betrapt werd terwijl hij illegaal aan het werk was op een werf. Verzoekers loutere verklaring in het middel dat hij enkel aanwezig was "*in de zaak van een vriend*" strookt geenszins met de vaststellingen van de politie en is niet van aard deze vaststellingen te weerleggen.

Waar verzoeker vervolgens het motief met betrekking tot het risico op onderduiken betwist, kan hij evenwel worden bijgetreden. Terecht merkt verzoeker op dat artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet het risico op onderduiken niet vermeldt als wettige grondslag voor het opleggen van een inreisverbod. Enkel artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt dat een risico op onderduiken een motief kan vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij wordt afgeweken van de termijn van 30 dagen. In de mate de verwerende partij van oordeel zou zijn dat het risico op onderduiken werd vastgesteld met het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 april 2014 waarop het bestreden inreisverbod steunt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het bevel van 28 april 2014 geen dergelijk motief bevat. Het genoemde risico op onderduiken vindt geen steun in de elementen van het administratief dossier en is derhalve geen geldig motief bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Aangezien het voorgehouden "risico op onderduiken" in de bestreden beslissing wordt vermeld als specifiek element waarmee werd rekening gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod van twee jaar, dient te worden besloten dat het mede bepalend is geweest bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op twee jaar.

Het middel is dan ook in die mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT